

ЦІНА 2 КРБ.

п е р е щ ь

№ 23-24. КИЇВ, 1945 р.

ЖУРНАЛ САТИРИ Й ГУМОРУ

РІК ВИДАННЯ ІV

З НОВИМ РОКОМ!

Малюнок В. Литвиненка.

— Я своє діло зробив: над Берліном прапор Перемоги підніс, мир завоював. Тепер починай ти. З новим роком, з миром, з першим роком п'ятирічки!

ТЕЛЕГРАМА
 КИЇВ СТАДІОН ДИНАМО
 МАЙСТРАМ ФУТБОЛУ
 Що ви собі думаєте 1946 році
 БОЛІЛЬНИКИ

ТЕЛЕГРАМА
 КИЇВ ДРАМАТУРГОВІ КОЧЕРЗІ
 Забезпечте контрамарки прем'єру
 мені княгині князівській дружині
 ЯРОСЛАВ МУДРИЙ

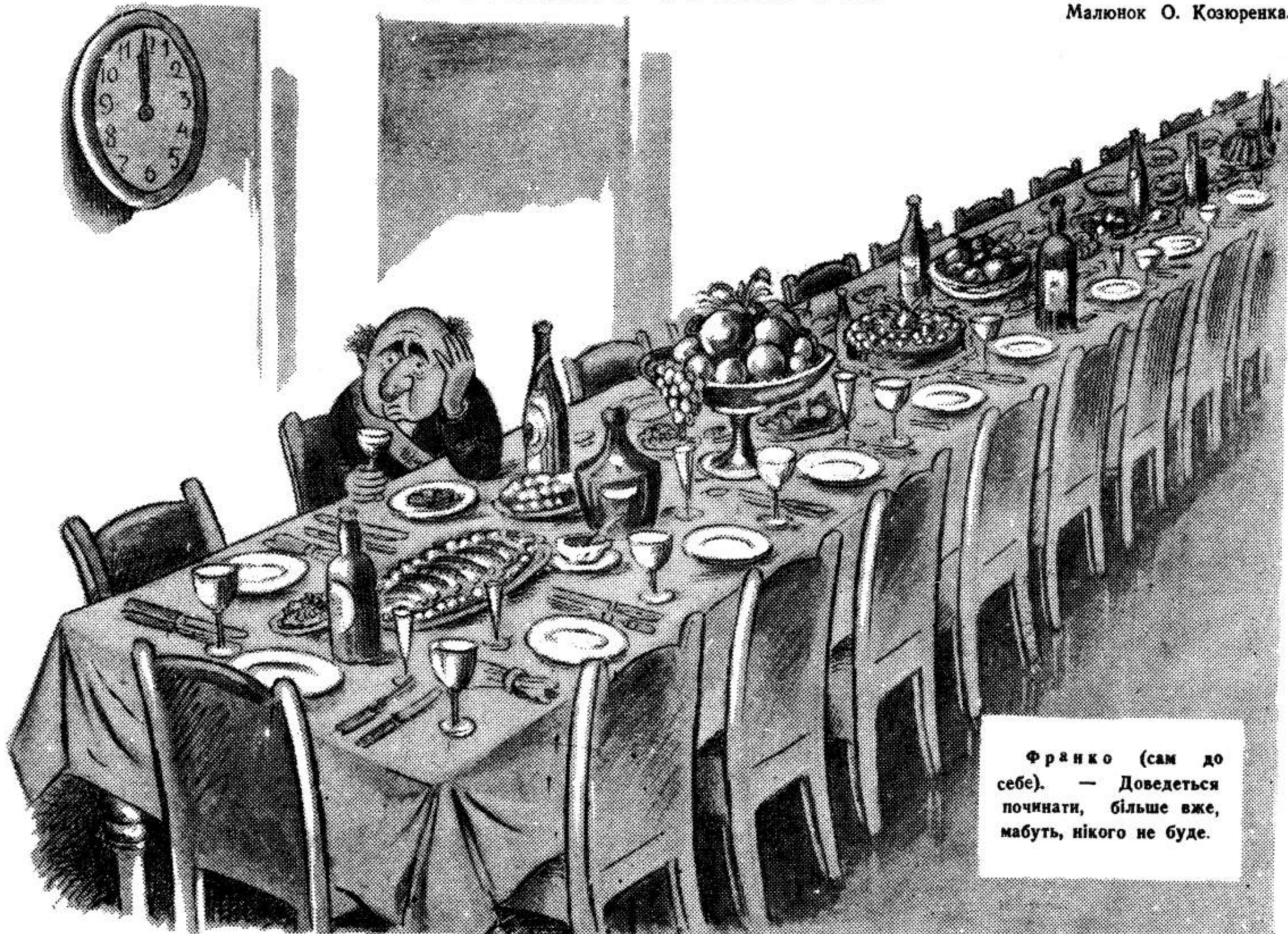
ТЕЛЕГРАМА
 ДОНБАС ШАХТА ВЕНГЕРОВКА
 ГОЛОКОЛОСОВУ
 Нагоди виконання 45 році шостирічного
 плану вітаємо новим 1951 роком
 Гірники Криворіжжя

ТЕЛЕГРАМА
 Три адреси
 Київ директорів трамвайного тресту
 Харків директорів трамвайного тресту
 Запоріжжя директорів трамвайного тресту
 З вокзалу йшов пішки чого й вам бажаю
 Новий Рік

ТЕЛЕГРАМА
 КИЇВ МАКСИМОВІ РИЛЬСЬКОМУ
 Ракету мені, ракету*) поспішаю познайомитись
 вашим перекладом мого "Горе от ума"
 Грибоедов
 *) Перевірено. Написано "ракету". Мабуть, великий
 класик мав на увазі ракетоплан.

ТЕЛЕГРАМА
 КИЇВ ПИСЬМЕННИКОВІ ПАНЧУ
 Запоріжці просять написати історичний
 роман сучасного життя
 Читачі з Великого Запоріжжя

ТЕЛЕГРАМА
 КИЇВ ІВАНУ РАХМАНІНУ
 Пропонуємо збудувати прикріпити до вас
 пересувний цегельний завод потужністю мільйон
 цегли на день
 Наркомат будматеріалів
 Наркомат Цивільного будівництва

Франко (сам до себе). — Доведеться починати, більше вже, мабуть, нікого не буде.

О Д Н А Х В И Л И Н А

Це була остання суперечка в старому році. Але жорстока. Ніхто не хотів одступити від своїх позицій. Та чи можна було вимагати від когось такої поступливості.

З восьми гостей кожен вважав, що його годинник показує вірний час.

З цим слід було б погодитись, бо все зібрані люди статечні, та, на жаль, на превеликий жаль, на виключно превеликий жаль, — на кожному циферблаті були інші показники.

Вони коливались від: без чверті дванадцята до за чверть перша.

Отак і виходить, що частина гостей ще затрималась у старому році, вона ще не завершила всіх своїх розрахунків з минулим, а їхні друзі, що сидять за цим же столом, уже почали мандри в нових часах, в новому році, усе старе лишилось позаду і рожеві, мов молода зоря, перспективи встають перед ними.

Отаке становище в одній компанії, за одним столом.

— Постукайте в стінку і спитайте сусіда!
— Дійсно, щоб я йому стукав. Не діжде!
— Та заради Нового року можна!
— І не просить.

— Тут би радіо допомогло — перевірили б А ви вже місяць, як монтера збираєтесь запросити.

— Ви що в гості до мене прийшли чи критикувати? Га?!

— А ви критики боїтесь? Не любите?
— Та тихше, не сваріться. Ви зачекайте, а я на вулицю збігаю і питаю, котра година.

— Ви певні, що вам скажуть точно? А може це якийсь громадянин, що вже в дев'ять годин ранку Новий рік зустрів і досі у жартиливому настрої?

— Стукайте до сусіда!

— Та нізащо!

Будильник, цей безтурботний черевань, що вибрався на горішню полицю етажерки, з цікавістю спостерігав схвильоване товариство.

Усі мирські турботи були йому чужі. Другий тиждень як він спинився, не доїхавши до дванадцятої години. І може лише наукова сесія всіх годинників міста могла б виявити, що це було — дванадцята година ночі чи дня.

— У мене є пропозиція. У нас тут вісім годинників — давайте будемо вісім разів зустрічати Новий рік. Тоді ми напевно хоч раз та не помилились.

Усі поглянули одне на одного і зрозуміли, що так слід робити.

І вже можна собі уявити, як виглядала б ця дружня компанія після зустрічі шостого Нового року, як у двері постукали.

— Увійдіть! — сказав господар не дуже гостинно, — бо всі запрошені вже були тут.

— Невже кербуд прийшов перевіряти батареї парового опалення? Або може з електростанції — контроль — чи не користуються гості всякими плитками?

— Увійдіть! — сказав господар і примружив очі.

Коли він знову глянув на білий світ, то побачив незнайому постать у шинелі й ушанці.

Він виглядав як той Новий рік, який художники малюють на обкладинках журналів.

Артист хору, владар невеликого голосу і пишних бакенбардів, який ще секунду тому вважався найвродливішим чоловіком в масштабах цієї кімнати, відразу ж відійшов на другий план. Він відчув, як між ним і світловолосою молодою жінкою, що сиділа поруч, раптом залягла непрохідна прірва.

— Пробачте, — сказав господар, — я,

здається, вже трохи втомився від довгих суперечок і не пізнаю вас...

— А звідки вам пізнати! — сказав молодик, схожий на малюнок Нового року, — коли ми один одного ніколи не бачили.

Молода світловолоса жінка злякалась.
— Невже він образиться і піде геть? Ні, його слід будьщо затримати!

І вона сказала голосом, в якому жила весна:

— Ви, напевно, знаєте, яка тепер година? Тільки точно.

— Безумовно! — сказав молодик і витяг з кишені великого годинника:

— За дві хвилини дванадцять.
— Бачите, майже як у мене. На моєму без десяти.

— Чому, як у вас? На моєму одна хвилина на першу.

— А звідки ми знаємо, що у нього вірно? Безумовно ці слова належали артистові хору.

Всі глянули допитливо на молодика: — А що він відповість?

І той сказав:

— Лишилась тільки одна хвилина. І тому я мусів сказати коротко. Я прийшов сюди, бо два роки тому вибив з цього дому німців... І я хтів...

Але далі він нічого не встиг сказати.

Хвилина минула. І всі потяглись до нього з чарочками.

— З Новим роком!
— З новим щастям!

Тут несподівано задзеленчав будильник. Очевидно, ця хвилинка історія так вплинула на його уяву.

Юхим МАРТИЧ.

Малюнок С. Самума.

— Давно проходив четвертий номер?
— Та ще минулого року...

СЛОВО — ЗА НОВИМ РОКОМ!

Бе-ем!.. Бе-ем!.. Бе-ем!.. — якимось ніби особливо урочисто прозвонило на стіннім годиннику дванадцять раз.

— З Новим роком! — дружно й одночасно скрикнули всі присутні за столом і також дружно викинули по келиху іскристої шампанії.

Дехто, не задовольнившись цією «дамською іграшкою», хильнув ще чарчину—дві білі чи спотикачу — і настала та година, яку я, буди поетом, назвав би «патосом насичення». Розмови припинилися — і почали діяльно працювати зуби та плякати губи. Тільки деколи хтось, вицідивши чергову, крякав або гукав з одного краю столу в інший:

— Мм... того, як його, а ке лиш сюди отого гусачка — хо, хо!

Або:

— Мм... того, передайте, будь ласка, сюди оту, як її — пузатеньку — хе, хе!..

Коли ж насичення поволі перейшло з лірики в прозу, ба навіть подекуди і в гротеск, раптом підвівся на ноги якийсь випещено зодягнений чоловічок, з квіткою в петлиці бархатового жакета, і зажадав слова.

— Я з вашого дозволу, вельмишановне товариство, хотів би, так би мовити... гик!.. Але перш за все прошу вашого ласкавого пробачення, що я ось... гик!.. Що я ось гикаю, як, пробачте, справжня свиня!

— Справжня свиня не гикає,—діловито зауважив його сусід, надто товстий громадянин. — Вона, налопавшись, стогне. О-ох! — застогнав він і сам.

— Істинно так—стогне! — підхопив чоловічок з квіткою.—Велику спостережливість, я бачу, маєте в цім, вельмишановний... гик!.. то-варішу директоре! Свиня взагалі...

— навіть хабарів не бере, — знову зітхнувши, продовжив товстяк, що справді був директором якоїсь важливої постачальної установи.

— Це ви того... Так би мовити, на мене натякаєте? Хе, хе, хе! Ну, та для чого ж їй, отій, вибачте, свині хабарі брати, коли в неї... гик!.. ні жінки-модниці немає, ні їй самій нічогосінько, крім лемішки з дерті, не потрібно? Га?.. Вона ж і шампанії чи лікворів якихось не п'є, і чорної ікри не вживає, і до дівчат... пробачте, мадамочки!.. не залицяється.

Та й що таке, питаю я вас, хабар? — обвів усіх присутніх очима чоловічок з квіткою, що, як виявилось потім, був завгоспом ще важливішої господарчої установи. — Ось і вони, і також вони, — хитнув він шільно зачісану головою на товстяка та ще на декого, — ствердять, що хабар по суті своїй — це є... гик!.. надто складовий процес. З одного боку це є чиясь добродітне, так би мовити, «даєніє», а з другого — теж добродітне, так би мовити, «взятіє»...

— За якесь незаконне «даєніє», що за нього віддають під суд! — обурено крикнув хтось з іншого кінця столу.

— Але з вашого дозволу, коли є добродітність... гик!..

— Та що ж це за пакощі отут, в такий день, плетуть нам! — схвильовано піднесла голос одна з присутніх жінок.

— Справді, чого це ми слухаємо таку мерзотність? — підтримав її якийсь студент.

І враз немов би гатку прорвало весняною повіддю. Всі зашуміли, запротестували й почали вимагати від томади цієї новорічної зустрічі припинити негідний виступ. Взагалі піднявся такий лемент, що томада ледве перекичав шум вигуком:

— Слово — за Новим роком! Прошу вас!..

Всі здивовано повернули голови в протилежний кінець столу і... і побачили там юнака з вогняним блиском очей, з пречудовим світло-сяйним обличчям.

— Насамперед, любе товариство, дозвольте відрекомендуватись вам — усміхаючись, почав юнак. — Я, дійсно таки, Новий, сорок шостий — перший після воєнних бур, цілковито вже мирний рік! Мені так радісно було чути, з яким піднесенням обурились ви нині проти однієї із застарілих болячок вашого життя — і я даю вам моє урочисте слово, що коли буде й надалі отака ваша допомога мені, то в сорок шостому році не стане отаких... Але де ж подівся він, отой суб'єкт з квіткою? — здивувався Новий рік.

Дійсно, на подив усіх присутніх, чоловічок з квіткою спарився, як і не було його зовсім. Навіть і стілець з собою свиснув, очевидно, за своєю звичкою.

— Ось бачите, друзі мої, — продовжив юнак, — він не витривав одностайного осуду, він щез! Отак, коли ви станете скрізь і всюди викривати, не приймати в своє товариство, не подавати рук — взагалі з презирством ставитись і до хабарника, і до розтратника, і до вельможі, бюрократа, підлабузи, то всі ці огидні персонажі з старих часів випаряться назавжди з нашого життя! Тут великою мірою стане на допомозі нам оцей молодий чоловік! — показав Новий рік на свого сусіда з прізвиськом — Перець. — Так за новий, очищений від усіх старих вад, побут, за наше нове, мирне життя! — підніс він келих догори! — Ура!

— Урра! — одностайно й дружно, як ніколи ще, загриміло навкруги за столом.

Євген КРОТЕВИЧ.

ЖАРТ

Все в сусіди не до діла —
Лихо, клопіт без кінця,
Ненароком захворіла
Карацаївська віця.
Що робить? За «вітінаром!»
Привезла. Дав масельця,
Пропотіла, пройшла паром
Та й очунала віця...
З хати донька. Як уздріла
«Вітінара» — молодця,
Закохалась — захворіла

І заслабла, як віця.
Він дівчині тепле слово, —
Наче й хвора не була,
Стрепенулась, знов здорова,
Усміхнулась, ожила.
Стогне батько, тужить, скніє,
Лихо, клопіт без кінця:
Бо тепер шодня хворіє
Як не донька, то віця.

Дмитро ЄРЕМЕНКО.

— Оце поцілунок! Почався в 1945, а закінчиться в 1946 році.

Ой, що робиться зараз у пеклі, що робиться?!

Усі чорти в паніці, а найстарший диявол, Вельзевул, сидить у кабінеті, замкнувся, нікого не приймає, секретарка ходить навшпиньках, і як котрийсь сатана голову до приймальні виткне, — зразу:

— Ш-шш! Тихо!

— Не приймають?!

— Та куди там приймать?! Замислились, ратніці гризуть і сопуть!

— А що таке?!

— Тихо! І сама не знаю! Іноді шию дугою вигнуть, голову нахилять, хвостом себе по стегнах ляскають та все когось ріжками ніби хотять проткнути і на бік одкинути! Тікай краще!

Сатана тихенько зачиняв двері й підривав од кабінету, нервовий і наполоханий.

Довгенько щось отак сидів у кабінеті на самоті диявол Вельзевул — та все думав.

Раптом різкий дзвінок до секретарки:

Секретарка вскочила до кабінету і вжахнулася: диявол сидить блідий, очі йому червоні, ріжки загострилися, китиця на хвості вистропалася, волосся на животі й на спині геть чисто все посивіло, — тільки на голові та на хвості й чорне, — лапи всі лісі, ратніці пообкусувані, і не говорять, а якимось хрипучим голосом мекає:

— Під Новий рік збіговисько усіх чортів і молодших і старших! Щоб усі були! Зібрати всіх в сковородницькому цеху! Дров під сковородки в цей час не підкладать, щоб грішники не шкварчали, бо заважатимуть...

— Припинить, значить, тортури грішникам, чи як, ваша диявольська екселенція? — боязко запитала секретарка.

— Значить, припинить! Нічого з ними не станеться! Теж мені, подумаєш, муки?! Ну, йди! І зразу ж і по телеграфу, і по радіо передавай наказ про загальне збіговисько!

— Порядок денний який буде, ваша диявольська екселенція?

— Сам оголошу!

Секретарка височила з кабінету, миттю до телефону — передавати наказ і на радіо, і на телеграф про піднорічне всечортяче збіговисько.

Занепокоєння в пеклі почалося після того, як почали туди прибувати з шибениць чемпіони Освенціма, Дахау, Бельзена, Майданека і т. ін.

Коли вони появились в цехах старезного, престарезного пекла, вони прогулювалися поміж казанами, пательнями, пекельними піччями та багаттями, іронічно посміхалися:

— Оце пекло?! Ха-ха! Оце — тортури?! Хо-хо! Оце пекельні муки?! Хе-хе!

Реготалися вони страшно! Аж за животи бралися та реготалися:

— Ех ви! Чорти називаєтесь?! Сатанята ви наївні! Дияволятка ви! Оце у вас називається печі?! Оце у вас називається вогонь?! Діти — ви діти! Не бачили ви освенцімської пічечки! Не бачили ви майданівської установочки? Почекайте, ось після нюрнберзького процесу ідеологи наші прибудуть, — ми вам тоді покажемо, яким має бути пекло!

— Так ви ж самі й мучитиметесь у тім пеклі?!

Ха-ха! — хахакнула медхен Ірма.

— Як то так «ха-ха»?! — скипів начальник над усіма пекельними сковородками, старий, досвідчений сатана, що за своє життя засмажив мільярдів з десятків грішників. — Як посаджу на сковородку, тоді хахакнеш!

— Побачимо, хто кого посадить? — багатозначно примружила очі медхен Ірма.

Всі одразу зрозуміли, що щось таке затівається.

Негаймо ж повідомили про такі балачки самого Вельзевула.

І ото з того часу Вельзевул замислився, замкнувся в кабінеті і все думав.

Вельзевул — не дурак.

Він прекрасно розумів, що його пекло, його пекельні муки й тортури проти фашистських мук на землі ніщо, і що всі грішники глузу-

— Іване Никодимовичу, там новий 1946 рік прийшов!
— Не приймає. У нашому районі ще за 1945 рік план хлібопоставок не виконаний і трактори ремонтувати не почали.

ватимуть тепер і з його, і з його комбінату, і що з приїздом до пекла фашистів сором і глум упадуть на його стару диявольську голову...

От він і думав, як би запобігти цій катастрофі...

Багацько було планів у його сивій чортячій голові, та старий диявол знав, з ким він справу має...

Знав він діла і Герінга, і Ріббентропа, і фон Папена, і всіх інших разпроканалій, і в глибині душі своєї сам із себе насміхався:

— Ну, куди мені?! Хіба я зможу?!

Дивився на себе в дзеркало і смутно хитав головою:

— Пора, діду, на покой!

А, заспокоївшись, подумав:

— Хіба може дати по п'ятаку Скоропадському, Коновальцеві, Бандері та іншим гестапівським запроданцям із українців, — може вони визволять?! Спробую! За гроші вони все зроблять...

Оце, власне, й було основним питанням порядку денного піднорічного всечортячого збіговиська!

Заспокоївся трохи Вельзевул і повеселішав:

— Може, — мовляв, — ще поживу!

Але в цей час убігла до кабінету секретарка:

— Нещастя, ваша диявольська екселенція!

— Що таке?!

— Харон утопився! Прив'язав до шиї камінь і шубовснув у Стік! Залишив записку: «Прощайте! Не хочу я фашистську та українсько-німецьку погань у пекло перевозити! Пропало пекло! Харон».

— Чесний був дідуган! Пекло йому підземне! Наше пекло, не фашистське!

Сильно дуже вразила ця подія Вельзевула, Харон не витримав! Тисячоліттями перевозив людей у пекло, а от не витримав!

— Кепська справа! Лиха ознака! — зітхнув Вельзевул.

Дав наказ секретарці:

— Влаштувати паром, хай самі переїздять! Бо коли Харон не витримав, то хто ж витримає?!

Всечортяче збіговисько якраз оце відбувається. Про його наслідки повідомимо о 12 годині вночі 31 грудня 1946 року.

Остан ВІШНЯ.

12 год. ночі
31 грудня 1945 р.

Т О С Т

Перший тост — за всі дороги,
Що пройшли в минувший рік:
Що звалив собі під ноги
Чорта й звіря — Чоловік...

Щоб здобуті перемоги
Закріпили ми навік!

Вип'ємо — щоб сильні, вперті
В нашій правді ми були:
Щоб ніщо, крім чари смерті,
Вороги вже не пили!

Ані рейну, ні токаю,
Ні шампані... Ні воді!..
Щоб ми вискубли до краю
Рижу мичку — чорну зграю —
В Барбаросси з бороди!

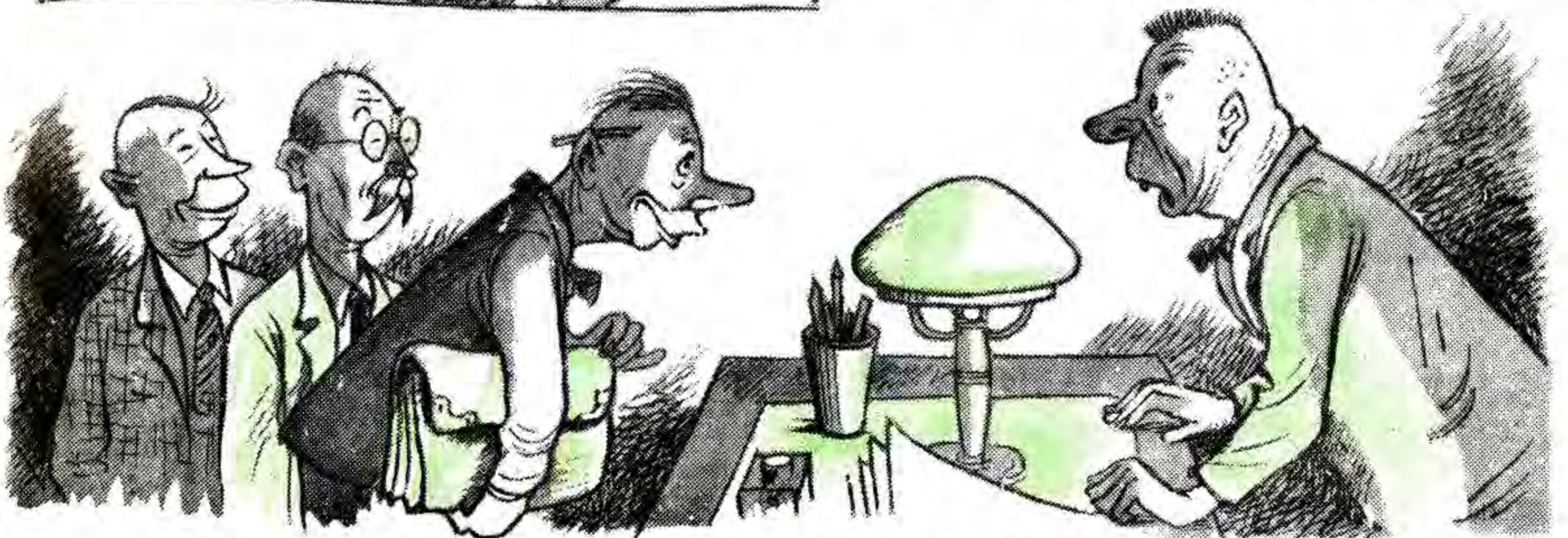
Щоб усі — що муки люті
Нашим землям завдали,
Жовч гірку — вино отрути
Лиш самі тепер пили!

Щоб оті, що у Нюрнберзі
Ще повільно воду п'ють,
До петлі пройшли по черзі...
Хай не Берти й не Терези,
А вовчиці сльози ляють.

Хай панам тим — ворон карка,
Шибениця — не мина!..

Вип'ємо найкращу чарку
Вітчизняного вина:
Вип'ємо — за світлий сад,
За майбутній виноград!..

Тиміш СУРМАЧ.

— Як, знову з Новим роком? А старий уже розтринькали? Треба бути ошаднішими!

Весела ковзанка

ГАРДЕРОБ

ГРАЖДАНЕ,
ГАРДЕРОВ НА
РЕМОНТІ, ПАЛЬО
ЗДАВАЙТЕ
МЕНІ.

БАБУСЮ,
ДАЙТЕ НА
КАРБОВАНЦЯ
ГАРЯЧОГО
МОРОЗИВА!

ЦЕЙ ПИЖОН
УЖЕ ПЕРЕД
ДЕСЯТОЮ
ТАКІ КРЕНДЕЛІ
ВИПИСУЄ.

ЧОМУ ЩЕ ВЕСЕЛО.
ЩОБ ТИ, ГОЛУБЕ,
ЗАСПІВАВ, УПАВШИ
НА ТРОТУАРІ БІЛЯ
НАШОЇ РАЙРАДИ?!

Роздягалка на ходу.

Дошкільний відділ дитячої спортивної школи на тренуванні.

ПІДЛАБУЗА НА РОБОТІ

— Коли накажете, я простелюся під вашими ногами дзеркальним льодом.

Я
Звипяюсь!

Ну що тут
цікавого, ні
ДЖАЗУ, ні КАБАРЕ,
ні ІНТЕРЕСНИХ
КАВАЛЕРІВ?!

Мамин синочок
або вихід парникової
квітки на ковзанку.

Кустар-одиначка (без мотора).

Малюнки В. Гливенка.

Петя вирви-зуб на культурному відпочинку.

«БЕЗ ДОКЛАДУ НЕ ЗАХОДИТИ»
Директор. — Слушайте, любочко, а що як вони всі захочуть, щоб я вислухав їхні скарги?
Секретарка. — А ми скажемо, що у вас зараз прийому немає.

Фіфінні скарги.

КАЗКА *Про* ШУТЬ-ХОМУ

Ілюстрації В. Гливенка.

Як був собі в однім селі Шуть-Хома... Чоловік не з придуркуватих. А все ж якийсь чудний; уже і в літах, а як вступне яку штуку — село дивується. Чи на явір видереться, галачі гнізда дере, чи вудками в ставу жаб ловить. За всі химери прозвали його люди Шутом. Так уже років з тридцять і звать його Шуть-Хомаю.

Так отож, прийшли німці в село і в Шуть-Хоми хату спалили, взяв Хома бича в руки, горщик сметани й хлібину за пазуху та пішов з села. Чи довго йшов, чи мало — сів під кущем спочити і почав полуднувати, коли бачить ідуть троє німців. Ідуть і три картузи грошей несуть. Грошей до біса, а голодні як пси, бо за ті гроші грабовані ніхто їм нічого не продає. Сховав Шуть-Хома хліб і сметану в кущі. Німці до нього: — Дістань, кажуть, Хома, нам попоїсти. — Ой, де ж я вам, пани німці, дістану? Хіба купить у мене бича? — А навіщо нам той бич? — А він чародійний. Куди його кинеш, там одразу виростає земля хліб і сметана.

— Ану покажи. Коли справді так, купимо в тебе бича.

Шуть-Хома встав, бичем помахав, кинув його в кущі.

Німці побігли, дивляться, а там і справді хліб і сметана.

— Скільки ж ти хочеш за бича? — питають німці.

— Картуз грошей.

Дорогий бич, та їсти хочеться. Дали німці Шуть-Хомі картуз грошей.

— Тільки треба вам з цього місця, де сметана вродиться, одійти півверсти, — сказав Шуть-Хома, ховаючи гроші.

Відійшли німці півверсти, — взяв один бича, помахав, кинув. Побігли гуртом, дивляться — ні хліба, ні сметани.

— Ти не так кинув, — сказав другий. — Давай я.

Помахав другий, кинув — нічого нема.

— Мабуть, ми ще не відійшли півверсти, — каже третій. Ходім далі.

Пішли далі, кинув бича третій — немає сметани! Зрозуміли німці, що Шуть-Хома обдурив їх.

Кинулись назад за Хомаю, а його вже й слід захолов.

Зустріли вони Хомаю аж через півроку: іде Хома на ярмарку, несе ніж і пужку — німці до нього:

— Ага! Попавсь! Стій!

— Стою!

— Зараз ми тебе вб'ємо!

— А навіщо ви, пани-німці, будете мене убивати? Краще купить у мене цей ніж і пужку.

— Знаємо твої пужки!

— О, не кажіть, пужка ця чародійна. Найкраще средство од лютих жінок. Хто цю пужку має, того, яка б не була клята жінка, — не зобіжає.

— Цікаво, — презирнулися німці.

Попривозили вони з Німеччини своїх «фрау», а вони не дають чоловікам спокою.

— Як же воно?

— А так. Коли жінка накине на вас з рогацем, чи з макогоном, — не знаю, як там у вас, у Німеччині, ви їй одим ножом під ребра. Вона й упаде. Тоді ви її пужкою як джиганить, та ще й примовте: «Пужка-джигушка, кинься, Марушка», вона оживе, ще й у пояс вам вклониться. І вже на все життя стане слухняна та шовкова.

— Не віримо, — сказали німці, — покажи нам це чародійство на своїй жінці... Ми не дурні.

— Що ж, ходім,

Повів Шуть-Хома німців до своєї жінки. Змовившись з Хомаю, вона прив'язала свинячий пузир з кров'ю до боку і чекала на гостей.

Підійшов Шуть-Хома до жінки та як закричить:

— Ти чого, сяка-така, не вийшла мене зустрічати? — Та й бац її ножом у бік. Упала жінка. Бачать німці — вбита. Тоді Шуть-Хома взяв пужку, джиганув її зверху, ще й примовив:

— «Пужка-джигушка, кинься, Марушка».

Вона зразу й підвелася та така жвава, сміється до нього, шебече й у пояс вклоняється.

Презирнулися німці. Сподобалась їм Хома на пужку.

— Скільки хочеш, Хома?

— Картуз грошей.

Що робить — дала.

Пішли німці додому. Кинули жеребок, — кому першому пужку ту чародійну взяти.

Прийшов до себе той, кому пужка припала. Як розізлиться, як накине на свою «фрау».

— Ти сяка, ти така. Чому мене зустрічати не вийшла? У пояс не вклонилася? — та ножом її під бік — бац! Упала фрау і не дихає. Тоді німець її зверху пужкою — як джигане, ще й примовляє: «Пужка-джигушка, кинься, Марушка!»

А фрау лежить.

Бачить німець, знов обдурив его Шуть-Хома, та в цю хвилину прийшов до нього товариш за пужкою.

— Ну, як? — питає.

А німець хитрий, правди не каже. Хай, думає, і вони пошнються у дурні.

— Ой, каже, таке средство, що й не кажи. Лежить моя фрау тиха та спокійна і слова не промовить.

— Давай швидше, і я провчу свою, бо така ж люта, як диявол.

Одне слово, те саме трапилось і з другим, і з третім.

Зустрілися всі троє аж на кладовищі, коли жінок своїх ховали. Поховали та й радяться:

— Знов обдурив нас, проклятий! Як же йому помститись?

Пішли шукать Шуть-Хома.

Чи довго, чи мало шукали — знайшли. Схопили німці старого, зв'язали і в мішок, а самі пішли шукать річки, щоб Хомаю живцем у воду кинути.

А саме в цей час по дорозі їхав німецький крамар, що приїхав сюди магазин одкривать. Цілу підводу товарів віз. Дивиться — на дорозі мішок стоїть і ворухнеться. Розв'язав, заглянув.

— Це що?

А Шуть-Хома йому:

— Не заважай. Я зараз на гетьмана буду гетьмануватись.

Крамар аж підскочив:

— На гетьмана?

— Еге. Це в нас такий звичай. А після цього казну приймати буду. Сім скринь золотих червінців.

Взяли заздрощі німця.

— На тобі, каже, мій товар, а я замість тебе на гетьмана гетьмануватимусь.

— Ну, що ж, — каже Хома. — Коли така ваша воля — будь ласка... Лізь замість мене в мішок.

Поліз німець в мішок. Зав'язав його Шуть-Хома, а сам на підводу, вдарив по конях, тільки курява знялась.

Повернулись три німці, взяли мішок на плечі понесли до річки. Укинули мішок у воду, тільки бульки пішли. Такі раді, що помстилися Шуть-Хомі.

Прийходять до міста, дивляться — і очам своїм не вірять! Стоїть Шуть-Хома, живий-живісінький, крамом торгує.

— Живий!?

— Живий.

— А де краму набрав?

— Водяний цар подарував — цілу підводу...

— Не бреш, ми ж бачили, як ти бульки пускав.

— То я саме крам одбирив. Там його повно.

Побігли німці до річки, почали у воду пльгати, царя водяного шукать, а там самі п'явки та жаби. Ніякого краму не дістали, ледве не потопились.

Ще більше зненавиділи вони Шуть-Хома. І може справді його були вбили б, так діла німців стали такі погані, що прийшла їм уже пора з цих місць тікати.

Погнала їх з України Червона Армія, як ураган. Не вистача німцям ні машин, ні коней.

Оті троє пішки драпають, вже й чоботи погубили, мозолі на ногах такі натерля... Дивляться, Шуть-Хома сидить біля дороги з візком.

— Ага! Піймався? Стій!

— Стою!

— Ти що робиш?

— Візок пасу.

— Як це — пасу?

— А так. Цей візок чародійний. Коли його добре попасти, везе сам, без усяких там коней, швидше, ніж поїзд.

Презирнулися німці. От, коли б їм такого візка.

— А не брешеш, Хома?

— Та хай ви до вечора всі вздихаєте, як брешу. Я оце годину тому на йому сто верст одмавав. Попасу, і далі поїду.

— Скільки ти за його хочеш?

— Картуз грошей.

Віддали німці Хомі останні гроші. Сіли, пасуть візок. Пасуть до обіду, пасуть до полудня. Сядуть — не їде візок, значить, ще мало напасля.

А Шуть-Хома в ліс до партизанів, розказав про німців, що на дорозі візок пасуть.

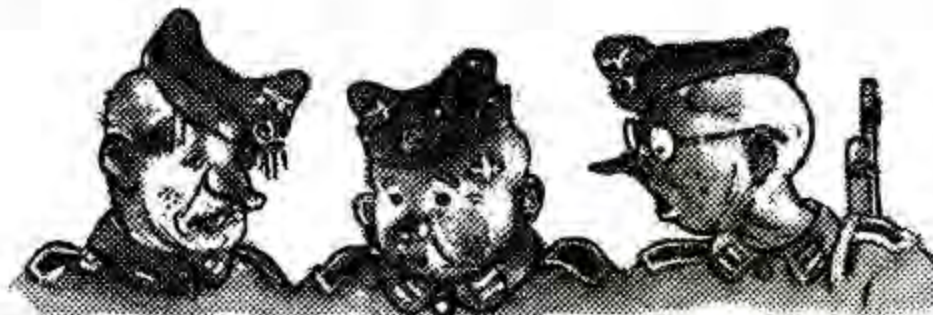
— Так їх, рабів божих, коло того візка й накрили.

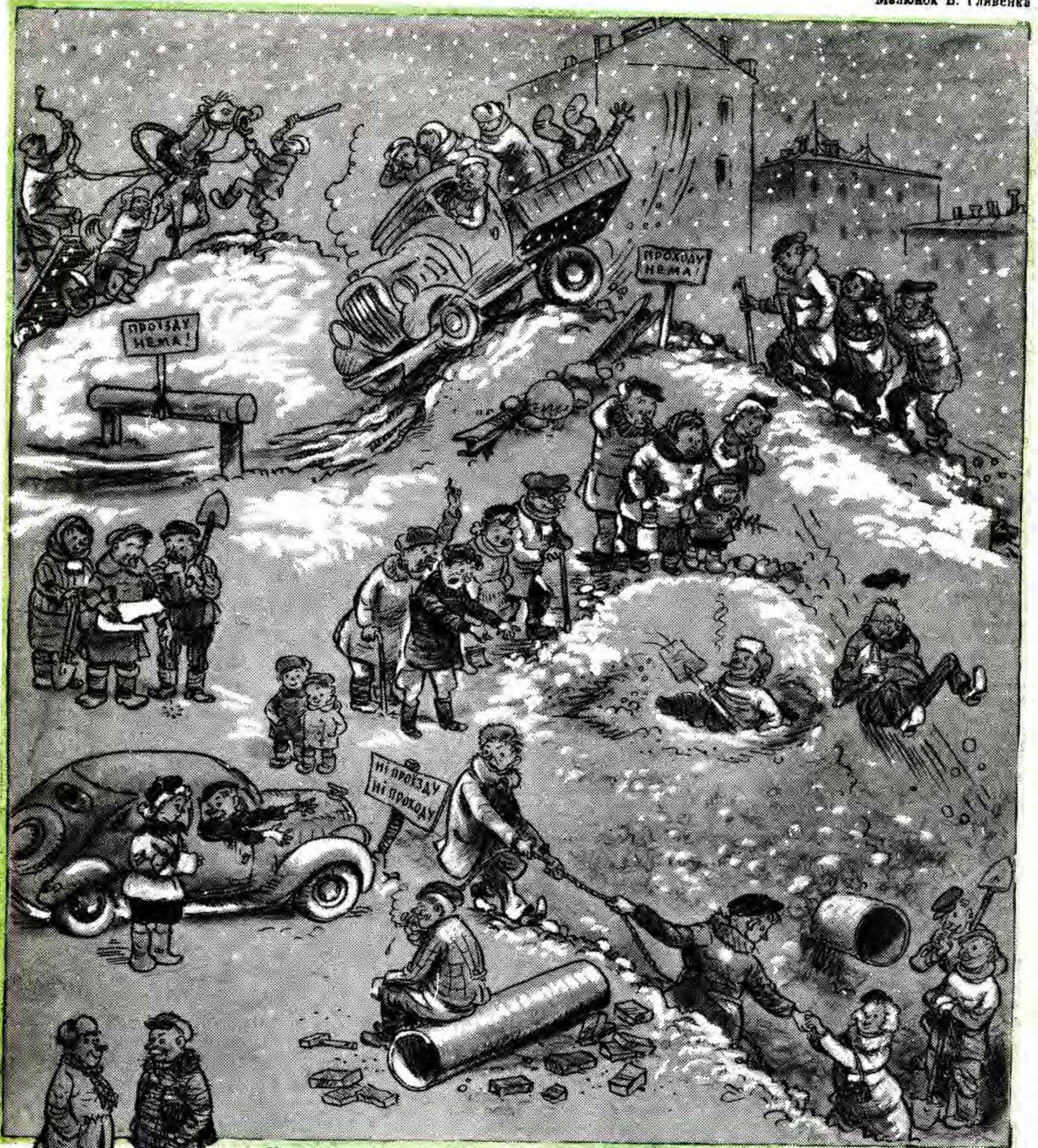
— А Шуть-Хома з жінкою вернулись у село, визволене Червоною Армією, і за ті гроші, що в німців видурено, почали будувати собі хату, нову, простору.

— Оце, був на ярмарку, — розказував Шуть-Хома, — купував скло на шибки, за прошував людей на новосілля.

Записано у с. Сокиринці, Чернігівської області, від Оксани СІРОЇ.

Записав ЮРІЙ МОКРІЄВ.

— Невже у вашому місті так захоплюються альпінізмом, що навіть спеціальні гірки побудували?

— Ні, то в інтересах населення шляхвідділ брук ремонтує та все на тротуари складає, а через те тепер ні бруку, ні тротуарів.

НЕ ВСТИГ

- Як ви зустріли зиму?
- По плану. Кожух купив, ваялки підшив,
- А в районі як?
- А там я ще не встиг побувати.

ХТО ЗНАЙДЕ

- От здорово! В газеті он повідомляють, що знайшли нову бацялу.
- Дурниці! От коли б знайшли місячну вичурку, яка зникла з нашого магазину!

ЗАДАЧА НА ДРОБ

- У нашому районі на кожний колгосп припадає по півтора агітатора, а на кожний населений пункт по два з чвертю.
- А як же агітує половина і чверть агітатора?

ПЕРСПЕКТИВНИЙ ПОШИВ

Малюнок О. Сашка.

Замовець. — Ви пошили мені занадто широкий костюм.

Кравець. — Не турбуйтеся! Я чув, що в 1946 році вас призначать на посаду зав. Ідальні. Отже, через місяць костюм буде вам якраз.

ПІД НОВИЙ РІК

(Казка)

Дід Мороз зняв рукавицю і розчесав п'ятерою широку фронткову бороду.

— Добре, — сказав він — мир! Час і мені демобілізуватись. І він полегшено зітхнув та так, що горобці попадали замертво, а шибки вікон заіскрилися новими химерними візерунками.

— Не буду вихвалитись, — додав він, — але я теж чимало фриців скаптив. Недарма вони мене генерал-Морозом прозвали. Раптом рожеві морозові ніздрі залоскотали пахощі смаженого гусака, того гусака, що шкварчав на великій сковородці в квартирі завідувача житловим відділом Стецька Очерета.

— Гусака смажиш, — подумав дід Мороз. — Ану перевіримо, як ти підготував житлові приміщення до першої післявоєнної зими.

І дмухнув дід Мороз низом: засвітив вітер у щілини підлог і дверей. Дмухнув по вікнах: відскочили кватирки, що були без зашпінк, розсипались шибки, зліплені з клаптиків скла. Втретє дмухнув дід Мороз по дахах: забряжчала іржава бляха, заспало снігом горище і загрозливо потріскалась штукатурка на стелях.

Зазирнув дід Мороз у вікно одного будиночка. За столом сидів інвалід Вітчизняної війни Іван Денисенко і, дмухаючи на задубілі пальці, писав сто першу заяву у житловий відділ з проханням відремонтувати приміщення.

Дід Мороз просунув голову у розбите вікно, щоб краще роздивитись, що пишеться в заяві, а Іван Денисенко як скопить діда за бороду.

— Ось коли ти мені попався! Ти кого морозиш? Фронтвика? Молись своєму богові, бо тут тобі смерть!

Як не трусив дід бородою, як не пирхав, але проти червоноармійської хватки нічого вдіяти не міг. І змолився дід Мороз:

— Ой, ти гої еси, добрий молодець! Відпусти мене по добру, по здорову — я тобі згожуся.

— А на що ти мені здався?

— Я можу зробити так, що не мине й дня, як твою квартиру відремонтують.

— Добре, — погодився інвалід, — відпусти тебе, але коли одуриш — і дня не проживеш.

Побіг дід Мороз до квартири Стецька Очерета. А там вечірка уже в повному розпалі. Гості п'ють, гусаком закушують, пісні співають. А сам завідувач житловим відділом Очерет патефона накручує.

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

МУЗИКАЛЬНИЙ СЛУХ

Дехто поезію порівнює з музикою і має рацію. Байдужий чоловік до ритмів та звуків ніколи не напише путнього вірша. Це з усією пристрасною своєю талану ще раз довів поет Іван Цитович у вірші: «Між мудрих — вчусь, між юних — вчу», надрукованому в газеті «Київська правда» за 9 грудня 1945 р. Він пише там:

— У смерк радіють скрипок звуки:
Попрацювали понад план...
Олюсі — голову на руки
І чую, як хвилює лан.

Безпомилково можна сказати, що поет писав цього вірша, якщо не під час весілля, то, мабуть, в час похмілля. І очевидно тоді, як усі «мудрі» вийшли покурити, т. Цитович залишився в оточенні виключно «юних».

ТЕХНОЛОГІЯ КРЕСАЛА АБО ПОЧУТТЯ НОВОГО

Іван Цинковський, порівнюючи з Гомером, наприклад, то й зовсім ще молодий поет.

«Молодий та ранній», як говориться в народній приказці. В нього на диво розвинуте почуття нового, а це найцінніше у наш час для поета. Саме на цю рису, мабуть, і зважив редактор журналу «Україна», надрукувавши в № 2 за 1945 рік вірша Ів. Цинковського «Піски», в якому говориться:

Ляскоче кресало, воняв
У сечі вимочений гніт.

І зробили ці товариші справді корисне діло, надрукувавши такі рядки. Кореспонденти, що часто бувають на селах, свідчать, що всі нащадки чумаків — тепер зайняті виключно заготовкою гнотів до кресал, згідно інструкції молодого поета Івана Цинковського.

Молодець т. Цинковський — йому пощастило у двох рядках дати технологію складного і потрібного виробничого процесу.

КУДИ БЕЛІНСЬКОМУ!

Олексій Кундзіч у статті «Людина в природі», надрукованій у «Літературній газеті» від 22 листопада 1945 року, поклав на лопатки не тільки самого себе, а й усіх критиків, які

— Ось він! — зрадив дід Мороз і хотів був проскочити в хату. Та не на ту хату наскочив. Половиці усі були підігнані, зашпакльовані, пофарбовані, груби перекладені заново, вікна зашклені, обмазані замазкою на чистій олії. Двері повстю оббиті. Гуляє Очерет за подвійним тамбуром і не страшний йому мороз. Засмутився дід:

— Уб'є мене фронтвик, як муху...

Та щастя всімхнулося старому: з хати вихопився без шапки і кожуха сам Стецько Очерет — великий начальник — по малій потребі.

Дід Мороз одразу ж плиг за пазуху Очеретові. Стецько мов опечений кинувся в хату.

— Товаришу Очерет, на вас лица немає! — сказав хтось. Усі глянули на хазяїна. І дійсно він аж почорнів. Зубами ляскає, головою трусить.

— Мо-морозить ме-мене, — ледве вимовив Очерет, — мабуть, грип.

Очерета з дідом Морозом за пазухою поклали в ліжку і завалили ковдрами, шубами, кожухами та перинами. Але хворий не міг зігрітись.

— Помираю! — простогнав Очерет лікареві.

— Точно — медицина тут безсила, — відповів лікар, готуючи суміш стрептоциду, суль-

МОМЕНТАЛЬНІ НОТАТКИ

БІЛЯ М'ЯСНОГО ПРИЛАВКУ

— Щось мені не подобається ваш мозок, худосочний якийсь.

Продавець. — Що ви, що ви, громадяночко, натуральний гов'яжий мозок, дай бог і вам такий...

ЗУСТРІЧ ДРУЗІВ

— Хто це тебе так розмалював?

— Дрібниці! Це вчора жінка цікавилась, де я так довго був.

будьколи існували, поставивши такий естетичний діагноз поетові М. Доленго:

«... Два останні рядки цього сонета підводять нас до появи гарячокрівних савців... як — корова, кінь...»

Однак, я не дуже охоче став би в ряд із коровою».

Зверніть увагу на непримиренність і завзятий протест автора статті, він став би поруч з коровою, але «не дуже охоче».

НОВЕ В ПОЕЗІЇ

Багато нового й повчального знайде читач у «Баладі про спалений танк» Сави Голованівського.

Якими, справді, смішними, ма б сказали, жалюгідними здаються поети-скептики, що радять початківцям кинути писати вірші тільки через те, що нібито після Пушкіна, Шевченка, Блока тощо — вже не скажеш нічого нового.

Приклади з вірша С. Голованівського, що ми їх наведемо нижче, у пух і прах розбивають цих доморожених теоретиків.

...в душах стривожених — мрії й сподіванки сині.

Ми знали досі рожеві мрії. Але з того часу вони встигли вже, як бачите, посніти.

Не менш виразні й такі рядки:

«До нього (до танка себто.—Ред.) з дороги звертають старі та малі —

Поглянути тільки чи стомлене тіло зіперти».

Поетично! Навіть занадто. Так перед очима і постає конкретна картина: старі та малі, та прийшли, поспирали свої тіла на танк, а самі стоять, чи лежать і спостерігають, що з цього вийде.

Поет поза всім і в стилістиці новатор:

— «І, мов виглядаючи дальніх майбутніх століть»...

Рядок цей звучав би ще оригінальніше, коли б це було не пряме наслідування всім відомої крилатої фрази:

— «Вы просите песен, их есть у меня».

фідину і вазеліну. — Але дві машини дров, рулон толю і водогінна колонка на подвір'я міської лікарні можуть повернути вам здоров'я... Ану подивимось на температуру!

Він засунув руку у купу одяжі і витяг слід кошлатої пахви Очерета здоровий вуличний градусник, який показував... 14 градусів нижче нуля.

Цієї хвилини дід Мороз висунувся з прорешки Очеретової сорочки, голосно чхнув і сказав:

— Це хвороба не медичинська, а комунальна. У товариша Очерета всю зиму температура тіла дорівнюватиме найнижчій температурі підзвітного йому житлового приміщення. Скажемо конкретно: поки не відремонтуете кімнату інваліда Вітчизняної війни Івана Денисенка — температура буде щодня мінус 14 градусів.

Гості, налякані тим, що хвороба пошесна, тікали по домівках.

— Молодець генерал дід-Мороз, — сказав Іван Денисенко, — сидючи у відремонтованій кімнаті, — не забуває своїх друзів-червоноармійців.

Температура тіла Стецька Очерета повільно йшла вгору. Дід Мороз посміхався у рукавицю.

Петро ЛУБЕНСЬКИЙ.

Виставка „Ширнетреба“

ВІДДІЛ ПАТЕНТОВАНИХ ЗАСОБІВ

Малюнки О. Козюренка

Придбавши чемодан виробу львівської артілі «Художні вироби», можете сміливо пускатись у далекі мандри, не боячись поїзних злодіїв. При першій же спробі украсти чемодан злодій поріже собі руки об гострі бляшані кутники. Відмички чемоданові теж не страшні, замок у нього або з важкої гаубиці або з гармати головного калібру лінкора.

Кожен може легко й безболісно ліквідувати свою письменність, придбавши в магазині київського «Особторгу» пера виробу харківської фабрики «Автомат», а в Полтаві чорнильницю «Невилвайку» з пластмаси виробу полтавської артілі «Червоний хімік» і ручку виробу полтавської артілі «Спорт і культура».

До уваги споживачів: пера розплющуються пальцями при першій же спробі всадити їх у ручку. Одноразово ви заганяєте в руку сотню колючок. Тим часом з невилвайки витікає все чорнило. Після цього можете писати, що хочете — однаково не напишете.

До уваги колекціонерів: старовинна лицарська кольчуга. Вага до 4 кілограмів. Вартість 192 карбованці. Виробництво оріхівської артілі ім. П'ятирічки (Запорізька область). У прейскуранті значиться, як шерстяний светр. Прейскурант підписано головою артілі С. З. Щербинюю.

Жоден горобець не сяде на ваші соняшники, коли не забудете придбати для городнього опудала берет виробництва промкооперативної артілі «Трикотажник» Кам'янець-Подільської області. Подяки й побажання адресувати голові артілі Крейману.

Вічне мило. Сорту 1-ий. Міцніше граніту. У воді не розпускається, зм'якшувач не дає. Рекомендується, як новий будівельний матеріал. Винахідник кам'янець-подільський Харчокомбінат. За винахід мильни цим милом шлю директорів комбінату Кучеру.

Ви любите самотність, але вам заважають сусіди по квартирі. Купіть взуттєвий крем виробництва летичівського Райпромкомбінату й помаже ним свої чоботи. Сусіди втечуть. Клопи й таракани подохнуть. А вам, коли витримаєте дух цього крему, самотність забезпечена. Дякуйте за це директора Райпромкомбінату т. Овцона.

„ОПИТ І ПРАКТИКА — ВЕЛІКОЄ ДЕЛО“

(Оповідання провінціала)

Драстуйте, драстуйте, доброго здоров'я!.. Спасибі — їздилось непогано. Ні, увяв'ть собі, ні морски з квітками, ні халепи з посадкою. Все чин-чином, як до війни. Сам не сподівався, що так вийде.

І в столиці повезло. Добився куди слід і до кого слід. Довелось, правда, одній секретарці підсунути флакон одеколону «Жива вода», а другій коробку пудри «Чарівна крейда».. Атож, нові марки! Останній зойк парфюмерії й косметики!.. Купуєте на базарі порожній пахучий флакон з іноземною етикеткою, наливаєте звичайною водою, об'язуєте ніжноблакитним бантом і сміливо подаєте секретарці. Закордонний, мовляв, «Коті-екстра», Вам за невтомні труди на ниві.. Вона нюхає й тане: «Ах, ах, який ніжний запах!.. Парижі!.. І за годину обтяпає вам усе діло.. З «Чарівною крейдою» так само: на тому ж базарі купуєте звичайну крейду й шабатурочку з квіточками на кришечці — обов'язково з іноземним написом. Що там написано — «вакса» чи «мазь від блощиць» — байдуже. Аби не нашими літерами.. Витрат, як бачите, на п'ятак, а діла на тисячу зробіть. Я б, правда, сам не догадався до такої мудрації, спасибі добрі люди в поїзді навчили. Одним словом, як каже Бонзвентура з «Ста тисяч» Карпенка-Карого, «Опит і практика — великое дело»..

І в театрах столичних був. Дуже інтересно. Бачив та чув і народних, і заслужених. Коли б у нас такі актори грали, так у театрі було б чути, як муха пролетить. А в столиці все навпаки. Там якийсь глядач чудний пішов — грипозний. Ні кальлексу, ні мікстур не п'є — оперую лікується. На сцені, розумієте, киплять пристрасті, розкривається нещасна любов, одним словом, драма така, що хоч плач, а в залі тільки й чути: чхи та апчхи, кахи та бухи.. Сусід справа чхає й яблуко хрумкає. Дама з лисицею, що попереду, витягла з сумочки хустку й трубним гласом носа чистить. Всі совгаються в кріслах, а вони риплять, мов немазані дроги. Куди вже там тобі до «Піхової дами», до задушевних арій і дуетів, коли боїшся, щоб якийнебудь заповятий театрал не чхнув тобі на лисину.

Ні, кажу собі, мабуть, треба піти в драму, бо в опері чого доброго ще грипом заразишся.

Пішов. Квитка купив не в касі. Такої моди в столиці немає. Там на касі завжди написано: «На сьогодні всі квитки продано». А на завтра? — питаю. «Й на завтра також, і на післязавтра теж». А біля каси у куточку в комерсантів у шляпах що хочеш: ложу? — Будь ласка!.. Амфітеатр? — Прошу!.. Партер? — З дорогою душею!.. Заплати тільки лишню тридцятку. А переплатиш півсотні — сидітимеш барин-бариним у першому ряді! Тільки гальорки там не продають, «Ми, кажуть, гальоркою не промишляємо. Цей товар у пацанів он, у скверіку, купуйте, нам наша марка дорожча!»..

В драмі та ж опера. Не зал для глядачів, а бронхитно-грипозний відділ великої лікарні. Сидів я в третьому ряді і ледве розбирав про віщо там на сцені актори розказують. А Бонзвентура з сцени підморгує мені й ніби до мене промовляє: «Опит і практика — великое дело». Ні, думаю, не треба взимку до столичних театрів ходити, бо тут, як колись у дореволюційні часи дами свої строї й декольте на люди виставляли, так глядачі тепер грипи, нежиті й бронхити демонструють. Краще б уже на час вистави здавали кашель разом з галошам в гардеробну.

Поперед мене сидів видно інтелігентний юнак при галстуці й при синьому з іскрою костюмі. Сидів у антракті сам, читав якусь газету. А тільки пішла завіса, він як закашляє, мов простужений Сірко.

Хіба, питаю, не можна було викашлятися в антракті?

— А мені, відповідає він, — при світлі не кашляється. Люблю в напівтемряві.

— Так ви б дома створили собі кашляльні умови й на здоров'я бухикали б хоч цілу ніч!

— Хитрий ви, дядюшка, відповідає інтелігент, — щоб жінка горчишники почала ставити і в театр не пустила!

А в театрі ніхто йому горчишників не ставить, от він і бухикає собі по ходу всієї п'єси.

Найцікавіша по столичних театрах остання дія. На сцені ще йде вистава, а публіка вже зривається з місць і гуп-гуп-гуп до дверей. Я було стривожився, питаю в сусіди: — Що це пожежа?

— Ні, — каже, — остання дія.

— Сам бачу, що остання, але чому публіка тікає з зали?

— А вона, — каже, — не тікає, а поспішає на вішалку за одягом.

— А що, — тривожусь, — хіба після вистави, боронь боже, одягу не видаватимуть, чи без санобробки з театру не випустять?

— Та ні, — каже, — просто люди хочуть першими одягнутися й вийти з театру.

— А чому ж не додивитись вистави?

— Боже мій, який ви провінціал! — вигукнув сусіда й, мов оглашений, зірвався й собі до вішалки.

Соромно мені стало за мій провінціалізм, і щоб не червоніти, вирішив досідити до кінця вистави. Грюкіт, хлопання й рипіння крісел заглушали, правда, акторів, але я сидів, мов укопаний, й набирився вищої театральної культури, щоб у другий приїзд до столиці не бути вже провінціалом. Сказано ж, що «опит і практика — великое дело».

Ол. ГРОМОВ.

ДІТИ ПРО БАТЬКІВ

— Моя мама одержала на Новий рік сто привітальних телеграм. Вона вчителька.

— А мій татко одержав на Новий рік сувору догану з попередженням. Він директор ОРС'у.

«І УЧОРА КИСІЛЬ, І СЬОГОДНІ КИСІЛЬ»
АБО

«ОЙ, ПРЯЛА ЧИ НЕ ПРЯЛА, ПРОСТІТЬ, ЛЮДИ,
ЩО ЗБРЕХАЛА».

Малюнки В. Литвиненка.

— Га? Що таке? Чого не молотимо? Та як же його молотити, коли у нас такий дощ періщить, що на стерні качки плавають!!

— Га? Чого трактори не ремонтуємо? Та у нас тиждень така хурделиця крутить, що колінчасті вали вище дзвіниці підкидає!

ЖАРТ ПРО „ВІЧНІ ПЕРА“

Небо з мокрого брезента,
Спека зла, колючий лід...
Носить біс кореспондента
Там, де слід, і де не слід.

У новітнього Гомера...
Тільки твори вже не ті!

Циган в новому сторіччі,
Він мандрує там і тут,
Хоче все на власні вічі
Вмиць уздріть, і вмиць забуть.

Ви не сердьтєся на мене,
Не розносьте друга вщент:
Я такий же, достеменно,
Як і ви, кореспондент.

Гусячі вписали пера
Мислі вічної рядки.
А тепера «вічні пера»
Пішуть гусячі думки.

Так же йду в дороги люті,
Чи в морози, чи в жару...
Лиш не хочу другом бути
Надто спритному перу!

Інша ера, «вічні пера»,
Єсть і срібні й золоті

Терень МАСЕНКО.

Я З НИМ НЕ ЗНАЮМНЯ

... поет Манджур запрошував Левицького-Нечуя на зустріч Нового року до клубу «Родина».

— Голубе мій, — сказав Іван Семенович, — поперше, я дуже рано лягаю спати, а, подруге, — ні з яким Новим Роком я особисто не знайомий, і тому зустрічати його я зовсім не збираюся.

ЦАРИЦИНА ВУЛИЦЯ

... Цариця Катерина II-га приїхала в недавно заснований і названий в честь її Катеринослав (нині Дніпропетровськ). Другого дня її так довго возили скрізь по місту, показуючи збудоване в ньому, що Катерина почала чомусь бентежитись! озиратись навколо. Раптом вона звеліла спинити царський кортеж перед якимсь невеличким будинком і сказала:

— Ах, який гарненький будиночок! Я б хотіла побувати в ньому.

Зайшовши в будинок, вона щось прошепотіла хазяйці і потім на невеличкий час залишилась на самоті. Після цього весела й задоволена повернулася до своєї карети. Того ж дня Потьомкін звелів назвати вулицю, де стояв той будинок. «Царициною», а до будинку прибити меморіальну дошку з написом: «Тут тоді то була імператриця Катерина II-га» Що ж робила вона там — на дошці не було відзначено.

ДНІПРОПЕТРОВСЬКА КАРТИНКА

Малюнок К. Агніта.

— Тікай, хлопці, хулігани йдуть!

Спритні Блати

(БАЯКА)

У тресті «Рибдобиноград»
Директор Телепень Кіндрат,
Його заступник (жінчин брат),
Завбазі Пустомеля Гнат
Рішили поховати Блат,
Бо Блат був гірше пошесті ляхкої
І збитки трестові накоїв.

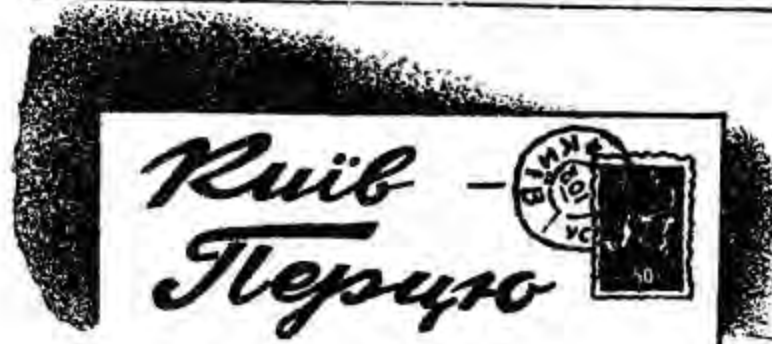
Три дні копали Блатові могилу,
Три дні з сосни труну йому робили,
Два тижні радилась; схопили врешті Блата,
В труну його, й хотіли забивати.

Туди-сюди — ніде цвяхів немає.
Директор верхи на труні,
А Зав — цвяхів шукає...
Ну, Блат сопів годину, дві,
В живого бо й думки живі, —
Постукав і сказав з труни Кіндрату:
— От випусти! Цвяхів дістану вмить
по-блату,
Бо ви ж таке нерозторопне бидло,
Мені уже й лежати остогидло!

Кіндрат зрадів:
— Ану — утні!
І Блата випустив з труни.
А той — гай-гай і пам'ятай, як звали,
Аж бур'яни навколо затріщали.

Коли пройдисвіт цей потрапить вам у руки,
Благаю — не вкидайте в річку шуки!

Микола КАРПОВ.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Скромна людина Єлисаветградківський уповнаркомзаг т. Петренко. Йому дали під установу приміщення, так він тільки кабінет і половину робочої кімнати одгородив собі для квартири і електрику забрав на свою територію. А 5 обліковців, 10 агентів і приймач молока у прихожій один на одному сидять та рахівницями клацають, махорку палять та каганцями чадять. І Петренко це терпить, замість того, щоб забрати й прихожу під квартиру, а підлеглих своїх на вулицю витурити. Він у двох кімнатах тулиться. До чого скромна і терпляча людина! І як його у районі не помітили і не відмітили!

О. КОВАЛЬ.

Кіровоградська область.

ДОРОГІЙ ПЕРЕЦЬ!

Київське видавництво «Радянський письменник» випустило в 1945 р. портрет Тобілевича (Карпенка-Карого). У підпису під цим портретом редактор т. Фаєрчук запевняє, ніби Тобілевич помер у 1908 році.

Видавництво «Мистецтво» під таким самісіньким портретом називає датою смерті Тобілевича 1907 р. Кому ж вірити?

Студент І. ШЛЕПАКОВ.

м. Львів

Від «ПЕРЦЯ»: Вірте нам: Тобілевич помер у 1907 році. Якщо видавництво «Радянський письменник» перевидавши п'єсу «Пошились

у дурні», твердитиме, що це автобіографічна повість когось з редакторів — можете не повторювати свого запитання і зробіть висновки самі.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Завідувач Червоноармійським комунгоспом т. Осморський (Сталінська область) запевняє, що у них в місті знайти баню легше, ніж раз плюнути. Я плюнув перший раз, коли, шукаючи баню у будинку, який мені вказали, потрапив до клубу глухонімих. Вдруге плюнув, побачивши, яка брудна білизна у перукарні, куди я попав з концерту капели глухонімих. Утретє плюнув, вимазавшись у сажу в кочегарці, звідки мене кочегар провів кінець-кінцем до бані. А еже в бані плюнути не пощастило, бо губи примерзли верхня до нижньої, і банщики, бачачи, що я не можу сказати ні бе, ні ме, а волосся на голові посивіло від інею, відправили мене до гурту сусідів — глухонімих, як я не пручався.

Г. МІНАКОВ.

ШАНОВНИЙ т. ПЕРЕЦЬ!

Було це ще у липні 1945 року. Мені на адресу Чернівецького Держуніверситету переказали телеграфом гроші зі станції Шестаківки, Кіровоградської області. Оскільки гроші десь зачепилися за телеграфний стовп, я просила шестаківську пошту ліквідувати цю перепону. Там сказали:

— Рано звертаєтесь, після шести місяців зайдіть.

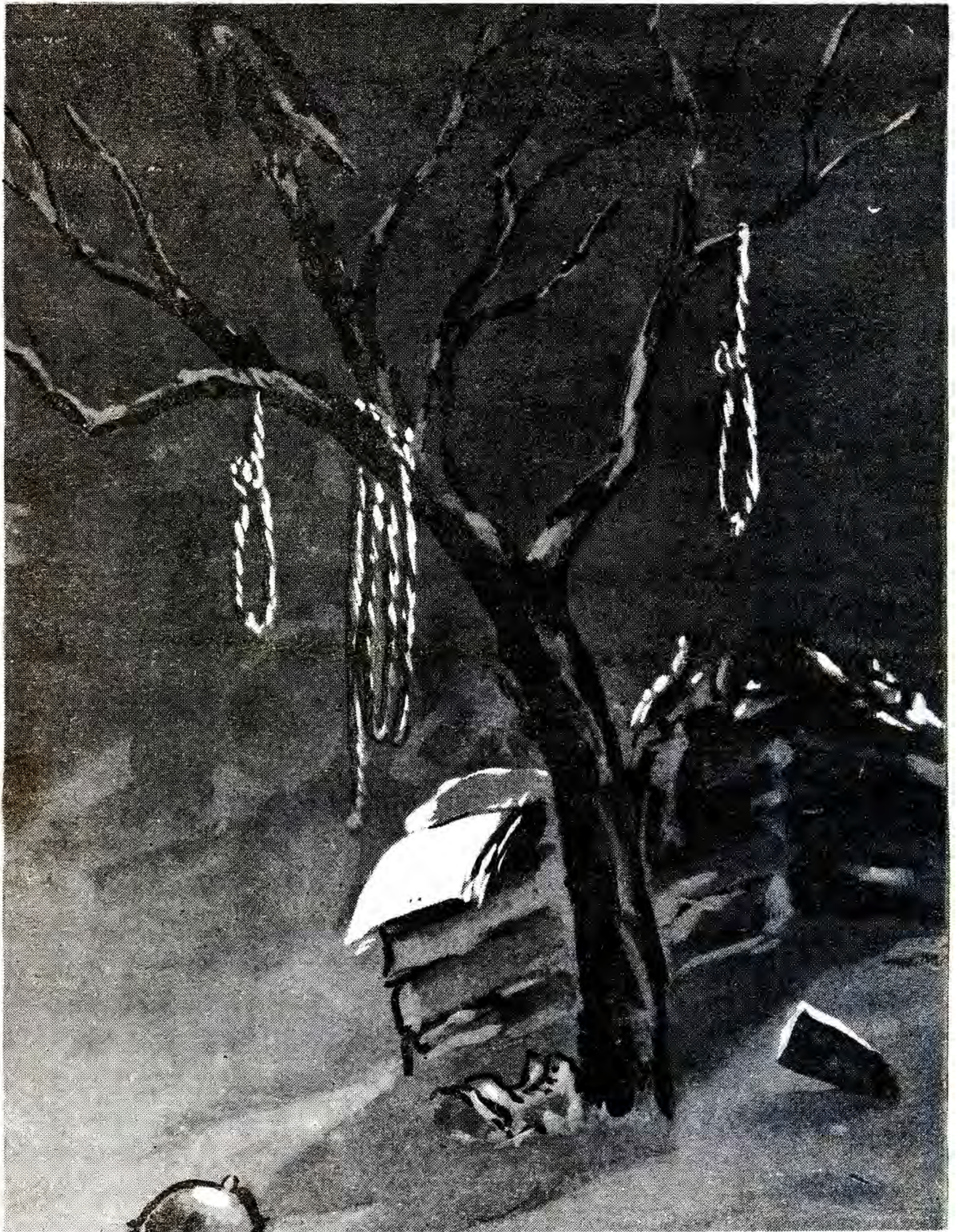
У Чернівцях навпаки говорять:
— Дбайте зараз на місці, у Шестаківці, бо через шість місяців пошта за них не відповідатиме. Плакатимуть тоді ваші грошики.

Грошики мої самотні десь таки плачуть. Плачу і я. А чиновникам із шестаківської пошти весело. Чи не можуть товариші з Наркомату зв'язку заграти своїм шестаківським колегам бариню? Хай люди ще й потанцюють, може мої гроші з стовпа струять.

Студентка Г. МЕЛЬНИКОВА.

РЕДКОЛЕГІЯ: Остап Вишня, С. Воскресенко, Ол. Громов, Юр. Дольд, М. Карпов (відп. редактор), П. Козланюк, О. Козюренко, Л. Паламарчук. Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Телефон: 4-02-69, дод. 34. Прийом щодня від 2 до 6 год. Рукописи не повертаються. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 23—24 (на укр. мові). Підписано до друку 12/II 1946 р. Стат. формат 72x105 см. 2 друк. арк. Кількість знаків в 1 друк. арк. 78.000.

З усіх ерзаців у фашистів залишився єдиний: суха осика. На ній, як бачите, досить місця, щоб повішати всю оту банду, яка сидить на лаві підсудних у Нюрнберзі.